

MANUELA MATTIOLI

Povodom 30. obljetnice njezina odlaska

Nikada je nećemo zaboraviti

Nikada je nećemo zaboraviti – bio je dirljiv izraz s. Emanuele De Nunzio, generalne ministre Franjevačkoga svjetovnog reda (1990. – 2002.), u crkvi Bezgrešnog začeća u Via Veneto (Rim) na svetoj misi posvećenoj uspomeni na Manuelu u prvih 30 dana od njezine smrti.

Trideset godina nakon njezine smrti, 3. studenoga 2022., smatramo da, kao svjetovni franjevci, ne smijemo zaboraviti onu koja je, *nadahnutu svetim Franjom, svoj život učinila neprekidnim i velikodušnim služenjem, istovremeno prihvaćajući razne odgovornosti uz najveću raspoloživost. Bila je prva generalna ministra Franjevačkoga svjetovnog reda. Njezino dinamično vodstvo dalo je cijelom Redu novi pogled i omogućilo mu da prevlada opću krizu crkvenih institucija, pomladivši ga i stvorivši jedinstven pogled za cijeli Red s novim putovima i novim perspektivama za budućnost.*¹

Tijekom svih ovih godina slušali smo svjedočanstva mnogih koji su je poznavali i koji je se vrlo jasno sjećaju. Bila je žena koja je ostavljala bratski utisak na svakoga koga je susrela. Ostala je zapamćena kao netko tko nije propuštao priliku da se zbliži s braćom i sestrama, bez obzira na jezik, rasu ili društveni status. Brinula bi se za svakoga od njih, s dobrotom i nježnošću, s ljubavlju i blizinom onih koji u trenu postaju bližnji. Mnogi i danas mogu posvjedočiti da su osjetili njezinu blizinu u trenucima patnje ili u trenucima radosti.

U potpunosti je živjela Pravilo OFS-a u čijem je pisanju s toliko truda i hrabrosti sudjelovala. Možemo potvrditi da je živjela ono što čitamo u Pravilu OFS-a, čl. 13.: *Kao što Otac u svakome čovjeku gleda lik svoga Sina, Prvorođenoga među mnogom braćom, neka tako i svjetovni franjevci prihvaćaju sve ljude poniznom i prijaznom dušom kao dar Gospodnji i sliku Kristovu.*

Možemo ustvrditi da je ona bila providonosna žena koja je u tako teškim vremenima vodila brojan svjetovan crkveni pokret. Danas kada toliko govorimo o ulozi žene u Crkvi, Manuela je bila primjer služenja, odgovornosti u visokim crkvenim tijelima, ostajući na svom mjestu i uvijek zadržavajući vlastitu dobrotu i jednostavnost franjevke. Manuela nas je mnogočemu naučila svojom uvjerljivom i karizmatičnom riječju, ali prije svega svojim životnim svjedočanstvom tijekom njezine bolesti i njezine smrti.²

Ova 30. obljetnica odlaska u Očev dom naše sestre Manuele Mattioli nova je prilika za mnogu braću i sestre koji je nisu poznavali, da prepoznaju njezinu ostavštinu zbog koje je OFS u posljednje 44 godine mogao odgovoriti na izazove Crkve ovih stoljeća.

¹ Propovijed fra Joséa Angúla Quilisa, TOR, generalnog ministra, sveta misa, Via Vittorio Veneto, Rim, 3. prosinca 1992. (Objavljeno u časopisu *Tertius Ordo*, godina LIII, 1992.).

² *Isto*

U jednom od svojih posljednjih članaka objavljenih u časopisu *Ideales Seraficos*³, ispričala je svoje iskustvo posjeta brdu La Verna prilikom proslave 30 godina zavjeta u OFS-u. S tog dragog brda prisjeća se značenja svojih zavjeta, pa nam kaže: *Nedavno sam išla na brdo La Verna. Željela sam se ondje prisjetiti trideset godina svoga života u trećem redu. Željela sam sagledati svoje franjevačko nasljedovanje, uroniti u milost i radost primljenog poziva. Nema sumnje da ju je ta milost pratila sve do njezinog prijelaza, s velikom vedrinom, praga patnje posljednje dvije godine svoga kratkog života (umrla je u 56. godini života). Kao jedna od njezinih najbližih prijateljica, Maria Pia Barontini (OFS Italije i članica prvog Međunarodnog vijeća zajedno s Manuelom), govori nam da je više puta ponudila svoje trpljenje za svu braću Reda, a osobito za Predsjedništvo i za generalnu ministru.*

Želimo predložiti svoj braći i sestrama našega Reda, da je, kao što je tada rekla naša s. Emanuela De Nunzio, u svom govoru prvog mjeseca nakon Manueline smrti, *ne zaboravimo zbog onoga što je dala franjevačkoj obitelji, Redu, svakome od nas. Nikada je nećemo zaboraviti zbog njezinog pravednog života i njezinog svjedočanstva. Neumornog svjedočanstva života vjere, svjedočanstva u znak zahvale za dugu, bolnu patnju s kojom se susrela na kraju života ... za odgovor onkraj života, bez zadržke, prihvaćajući sve što dolazi. Svjedočanstva njezine predanosti Redu. Predanosti, također življene bez ograničenja, bez zadržke, do žrtvovanja samog sebe, do posljednjeg daha. Ovo je bila Manuela za nas, a tako moramo nastaviti i mi.*⁴

Mir i dobro!

Organizacijski odbor obilježavanja
30. godišnjice smrti Manuele Mattioli (+1992. – 2002), OFS,
prve generalne ministre

³ Časopis *Ideales Seraficos*, god. 28, 1991., br. 257, str. 84-85.

⁴ Emanuela De Nunzio, OFS (generalna ministra 1990. – 2002.), govor objavljen u *Tertius Ordo*, god. LIII, 1992., br. 2-3.